Ч. 160 Середа 19 липня (1 серпня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Ще про смерть короля Гумберта.)

Оногди на одних зборах промавляв президент палати др. Фухс і виголосив промову, в котрій обговорював внутрішнє положенє Австриї. N. fr. Presse виступає дуже остро против дра Фукса за ту его промову. Найострійшу критику викликав уступ, в котрім бесідник назвав Австрию союзною державою. Свій впвід N. fr. Presse кінчить словами: Доси не наведено доказів, що причина теперішного хоробливого стану лежить в населеню. Одно є лише певне: президент народної репрезентациї, котрий виголошує такі промови, найліпше характеризує ту репрезентацию. Противно приняли промову дра Фукса чеські часописи, котрі висказують ся о ній з великим признанем. З тої промови Morawska Orlice заключає, що бажанем католицко-людового сторонництва є відтворене правиці. Хоч услівя поставленого послом Ебенгохом в справі німецкого язика для зносин, Чехи не можуть приняти, то однак не є виключена ревізия засад і підстави проґрами, а навіть вже розпочато зміряючі до того кроки. Німці, особливо ліберали не дуже тішать ся тим, що в сторонництвах давної правиці носять ся з пляном відбудованя сеї парляментарної більшости і старають ся о скілько можуть не допустити до того. Якийсь „визначний і впливовий" австрийский політик виступає в Pester Lloyd-і против віднованя давної правиці. Німці ніколи не допустять до сеї реконструкциї. Коли би однак мимо їх опору давна більшість віджила, держава довго ще буде знаходити ся в такім стані, який тепер маємо. До природних услівий Австриї належить, аби Німців втягнено до більшости. Они тепер ведуть борбу о задержанє добичий з вересни 1890 року і мають претенсию, аби супротив них заведено сей курс, котрий їм тогди торжественно приобіцяно.

Вість про смерть короля Гумберта зробила в цілій Европі велике враженє. Всї володарі попересилали на руки королівскої родини телеґрами з кондоленциями, а всї правительства і міністри лично посклали в італіяньских посольствах на руки послів кондоленциї. Перший переслав повдовілій королевій кондоленцийну телеґраму папа Лев XIII. Папа велїв молити ся за душу короля Гумберта. Ціла Італія в жалобі і всюди відбувають ся на знак жалоби народні маніфестациї. Всї біржи, театри і склепи на знак народної жалоби позамикано; у всїх містах, де стоять войскові залоги, дано вчера в полудне жалобну сальву 100 арматних вистрілів. В портах кораблї воєнні на знак жалоби стріляють що 10 мінут. Социялїстична рада міста Міляна оголосила маніфест, в котрім з обуренем осуджує нечуваний злочин. В столици Італії, в Римі, жалоба народна проявляє ся величаво. З усїх домів повівають жалібні хоругви, біржа, як і склепи, так само як на провінциї, позамикані. У Франциї приймили також вість о смерти короля з великим жалем. Президент Любе вислав зараз кондоленцийну телеґраму до королевої вдовиці, а всї міністри зложили лично свої кондоленциї в італіяньскій амбасадї. Президент Любе велів повідомити провідника міжнародного з'їзду дневникарів, що з огляду на нещастє в Монци, не возьме участи в відкритю конґресу. Також на вистві відложено всї публичні торжества аж до похорону. На публичних домах повівають жалібні хоругви.

Про подробиці самого замаху доносять: Коли по розданю нагород на ґімнастичних вправах і по скінченім торжестві король всїв до свого поїзду разом з ад'ютантом, аби виїхати до своєї палати, вибіг з бічних дверий трибуни якийсь чоловік і пустив ся за повозом та дігнав его. В хвили, коли той чоловік кинув ся на повіз, роздало ся кілька скоро по собі слідуючих вистрілів. З тих три поцілили короля. Візник не стративши притомности затяв коні і за три мінут був вже в палаті. В першій хвили по замаху король сказав слова: „Менї нїчого", але кілька хвиль опісля почав конати і з повоза забрано вже лиш мертве тіло. Дїяло ся то о годині $10^3/_4$ вечером, а не як перші телеграми донесли, рано. Убийник называє ся Гаетано Дрессі, був камінярским робітником, волочив ся по цілім сьвітї, був в Австралії, в Німеччині, є звістний також і австрийскій полициї, бо 1898 року був в Пешті і там звернув на себе увагу полициї, бо видавав дуже богато гроший, а не міг витолкувати ся, звідки їх має. Відтак нагле зник з Будапешту, а стало ся то в дни, коли Люкені замордував цісареву Єлисавету. По недільним

---

2)

ПОЦІЛУЙ.

(З чеського — Кароліни Светлї.)

(Дальше).

Луців шваґер усьміхнув ся, що старий Палюцкий, цілком против своєї навички, нинї нараз так рішучо говорить. Він же звичайно до всего потребував часу, і всьо, що хотів сказати, насамперед добре і совістно розважав, аби лиш не сказати чогось, що могло би пошкодити спасеню его душі. На жаль такі люди цілком вимирають в наших горах, але за давних часів — як кажуть — всї гірняки були такі совістні і обережні.

І Луць усьміхав ся з вдоволенем: він щиро тішив ся, що почув імя Вендульки висказане разом з своїм. Аж тепер увірив, що всьо, що з ним діє ся, правда: тих шість жалібних тижднів пережив він як у снї, бо не міг освоїти ся з тою наглою зміною в своїм житю. І він відповів сердечно старому:

— Правда, татусю, ми оба були би вже перед трема роками погодили ся, колиб мої родичі не були стояли на заваді.

— Як то? — спитав Палюцкий боязливим голосом.

— Ну, як! Що ви були би менї так радо дали Вендульку за жінку, як радо я взяв би еї.

Старий вдивив ся на него, довго не відповідав нічого, а вкінци незначно здвигнув раменем.

На таку відповідь, Луць, такий богатий господар, сусїд і поважний чоловік, не був ніяк приготовлений.

— Або що були би ви мали против мене і що було би вам на мнї не сподобало ся? — крикнув, а кров ударила ему в лице.

Старий налякав ся его напрасного крику.

— Лиш не кричи зараз так дуже — втихомирював его наполоханий — не знаєш, що непотрібним гнївом і криком лиш Господа Бога обиджуємо.

— Отже скажіть менї просто і ясно, чому були би ви менї тодї не дали радо своєї дочки? Чи я в ваших очах був який гуляка, вітрогін, або чи ви гадали, що она буде у мене голодувати? А може й тепер не радо еї даєте?

— О, чомуж би, я даю еї радо. Щож би я мав за причину, коли она тобі така люба і дорога?

— А не з иншої причини?

— Дай менї спокій з твоїми питанями, коли ти зараз такий як огонь.

— Ні, умисне буду питати! Хочу знати, що вам на мнї не подобає ся і чому не дасьте менї дочки так радо, як я хотів би

Палюцкий думав хвильку; видко було по нїм, що не міг найти доброго викруту.

Вкінци рішив ся за простою дорогою, розваживши, що простою дорогою все таки найдальше зайде ся, і що навіть не личить ему викручувати ся.

— Ну, то коли маю тобі як християнин сказати щиру правду, то....

— То що?....

— То мушу тобі признати ся, що вправдї, як отець, даю тобі дуже радо мою дочку за жінку, і не знаю нікого, кого би я міг собі більше бажати за зятя, як тебе, але нї тобі, нї їй не радив би я побирати ся.

І старий Палюцкий обтер кроплистий піт з чола. Той Луць умів кождого загнати в кут! Впрочім добре, що его так припер, бодай міг тепер Палюцкий сказати, що ему мов камінь давило серце, від коли ему дочка сказала о Луцевім намірі. Доси він все про ту справу мовчав, тепер вкінци збув ся того. Але то коштувало его муки!

Луць і его шваґер замовкли на ті слова з зачудованя, а разом з ними зробило ся цілком тихо між сусїдами і сусїдками, що поволи посходили ся до комнати, аби бути сьвідками заручин. Кождий був би скорше всього иншого надіяв ся, як тих слів. Атже в цілих горах вже від кількох літ всї в один голос говорили, що ще ніколи не було такої дібраної пари, як Луць Палюцкий і Вендулька Палюцка. В цілім селї оповідали о їх нещасливій любві, о геройскій терпеливости любки, великім жалю еї милого, що був звязаний на віки з нелюбою ему женщиною. Кождий тішив ся і щиро бажав собі, аби они вкінци раз побрали ся. Їх весїля ждали всї з найбільшим напруженем, як якого публичного торжества — а тут старий виїздить нараз з такою бесїдою! Але сусїди скоро поміркували ся. Переглянули ся між собою, немов би хотіли сказати:

замаху убийника сейчас зловлено на місци, товпа народу кинула ся на него і страшно побила і він будьби певне не вийшов живий, коби не жандарми, що з великим трудом вирвали его з рук розяреної товпи. Его привела на поліцию і там зараз перевели з ним слідство. З цілою безличностию признав ся до злочину і сказав, що мав намір убити короля. Найдено при нім соняліспичну газету.

Син короля Гумберта, новий король Віктор Емануїл має нині приїхати до Італії. Про страшне нещасте повідомили его власти, в хвили коли їхав з Атин кораблем до Константинополя. Корабель сейчас завернув і відплив до Італії.

Про еміґрацию до Канади.

(Конець).

Чи ж Ви годні представити собі трудности, які Вас в таким разї чекають? Певно, що ні, бо якбисьте знали, то за ні защо не рушилибисьте ся з місця. Треба Вам ще і се одно добре розважити і затямити, а то: як сказавем на вступі, зелізниці з початку возили наших людий за дармо, а тепер ані на крок за дармо не поїдеш. З Віннїпеґу (сюда звикле з Гамбурґа платять) тепер жадають: до Iorkton-у (Yorkton) від дорослої особи 5^{35} дол. а 2^{70} дол. від 5 рік до 12; до Fish Greek Colony 9^{00}, а від дїтий 4^{80}; до Едмонтону 14^{05}, а від дїтий 7^{05} дол. (а в Манїтобі нема місця, то не подаю цїни). Се одно, а друге се, що від коли уряд Канадский скасував бонуси (Bonus), то значать 5 дол. від голови, мусите Ви заплатити аґентам, бо вони піднесли цїну їзди на кораблї. А се, думаю, дуже важний факт, котрий би Вам, що хочете виходити, треба добре розважити.

Отсе коротко представив я то, чого Вам надіяти ся, як опустите рідний край. Ви-ж самі можете з сего ще далї подумати і сьміло можете змиркувати, що дуже мало хто з Вас до того дійде, чого ся надіє. Позвольте-ж менї ще застановити ся над Вашим виїздом. Чи-ж не признасте самі, кілько то працї при таким виїздї змарнує ся! Богато дрібниць, котрі придбало ся, ідуть марно, а за все то на новім місци може і в пятеро треба буде заплатити: не кажу вже за землю, будинки, котрі часами за половину цїни пускаєте.

Отже розваживши се усе сказане, так би виходило, що не конче треба їхати до Канади. Але чому, спитаєте, наші кревні та знакомі кажуть їхати? Се правда, але я вам поясню, а Вам також дуже докладно розважити треба. Приїдуть 30—40 родин до Віннїпеґу, їх висилає ся, де ще є земля до поселеня, і там містять на один N-го чотирох поселенців, другий N-го веґінний переступають і знов чотирох посилають і т. д. Наш чоловік, побачивши такі простори, тай не заселені зараз пише до своїх, аби їхали. Але за пару недїль приїздить 100 родин і сїдають далї, занимаючи десятки миль землї нараз. Отже нім ще дійшов лист до Вас, то може уже нема місця коло вашого свояка, а тим часом лист порушив не тілько одного, але десять в селї до виходу, ну і ідуть в надії, що коло него сядуть. З початку я і сам не був дуже противний еміґрацнї до Канади, а то тому, що ще було доста землї тай другі стосунки не були конче злі для поселенців, але нині, коли з певностев з кінцем року дійде число наших до 30 000, мушу кождому виразно сказати: нехай не іде до Канади, бо коли прийде, то дуже буде каяти ся, та буде за пізно. Що-ж почати, спитаєте, — чи ж не знаєш яке жите в краю? Знаю по трохи Ваше гірке жите і відчуваю его — тому позволю собі сказати Вам дещо в сім питаню. По перше, що до виїзду, то скажу, що кождому господареви, котрий має понад пять морґів землї, цілком не раджу навіть думати про виїзд. Котрі же мають менше як пять морґів, нехай також не їдуть з родиною, але як хто здоровий, сильний до працї, най іде сам! Се его буде коштувати до 150 зр. Приїхавши сам до Канади, буде мати час розглянути ся, а як сподобає ся ему, то може написати, а жінка з дїтьми прийде; а як ні, то заробивши трохи гроша, назад верне. Отже виразно кажу, що тепер, коли тут усе змінило ся, ніхто не повинен їхати з родиною, лише сам. Мусите подумати і то, що в Канаді, як на цілім сьвітї, є роки добрі, а є й злі, але тут скоро настане посуха, урожаю нема, то дуже стає прикро жити тоді. Власне сесь рік здає ся будє такий, бо майже до липня не було ще дощу. Не буде пшеницї та сїна, то біда велика буде. Богато народу питає за роботою, а мало може еї дістати. Фармери, не надїючи ся урожаю, нікого не беруть; окрім трохи роботи по зелїзницях, нема другої. Отже і се добре тямте, нім вибираєте ся. Ще одну річ подам під розвагу, над котрою застановіть ся. Як усюди, так і тут є дві партиї політичні, котрі борють ся між собою о 4 лїтну власть над краєм. Чи думаєте може, що борють ся з гадкою помочи народови за свого урядованя? Сохрани Боже! они лише за свого урядованя кишенї наповняють тай тілько. Теперішний уряд лїберали, а противники їх консерватисти. Майже усї Русини прийшли за сего уряду, з чого консерватисти користають і лають по ґазетах лїбералів нами. Кажуть вони, що теперішний уряд спроваджує самих старців-жебраків з Австриї, котрих Австрия сама держати не хоче. Гроші ідуть марне на еміґрацию, а край дістає некультурних людий. Ну, і я певний, що при надходячих виборах лїберали, котрі сяк так нам були прихильні, будуть побиті, а прийдуть консерватисти, котрі нас цілком не хотять у краю. При краєвих виборах зимою консерватисти побідили і дали довід своєї високої анґлійської інтелїґенциї тим, що тамтого місяця ухвалили в краєвім соймі, що жаден Славянин не має права голосу до 7 років, як не уміє читати. Такого варварства і в Галичинї не маємо. Отже нема надії на лїпше, як консерватисти стануть на верху цілої держави. Се також не маловажна річ.

Оттак то, дорогі братя, не дуріть себе надією на якісь богатства заморскі, на жите, якого не найдете, окрім на рідній земли. Річ певна, що біда тисне Вас, — ще раз повторяю, — але думаю, що не в еміґрациї шукати Вам порятунку, а направляти лихо треба би таки в рідним краю.

Кирило Гєник.

Новинки.

Львів дня 31-го липня 1900.

— **Іменованя.** Ц. к. висший Суд краєвий іменував канцелїстами судовими: Константина Вербицкого в Пільзні для Копечинець; підофіцирів:

Миж его вже давно всї знаємо; він мусить у всім щось злого найти. — Лише Луць не вдоволив ся тою відповідию і почав знов на старого напирати.

— Коли ви нам не радите побирати ся, то мусите знати чому. Чи гадаєте, що Вендулька для мене менше варта тепер, як перше?

— Не роби з мене дурня! Ти знаєш сам найлїпше, що она для нікого иншого не мала ні серця, ні ока, хиба для тебе. Як би ти не був повдовів, то она була би цілком певно лишила ся дївкою до смерти. З усїх сторін старали ся о неї хороші, навіть дуже поважані люди, але я навіть не сьмів згадати їй о тім.

— Хто з вас по таких заручинах був би переходив попри мою хату, той — а кажу тут чисту правду — був би вже нїколи не вернув живий до хати! — крикнув Луць так напрасно, що на смерть заляканий старий Палюцкий аж відскочив від него і знов став его упоминати, аби не грішив против Божого милосердия. Ціле лице Луця горіло гнївом, але той гнїв був ему дуже до лиця. Луць був справдї прехороший чоловік, держав ся остро і видавалось немов би мав право приказувати цілому сьвітови. — Як она не перестала мене нїколи любити, так і я носив еї все в серци — кричав молодий вдовець не уважаючи на напімненя старого. — Я заєдно чув, як она підчас мого вінчаня, голосно плакала на хорі. Мало бракувало, а я був би утїк від престола і від молодої, був би її притулив до серця і нїхто з вас був би мене тодї не водірвав живого від неї. І певне що я не для молодої пішов перед престол. Она була менї противна, бо не хотїла попустити ся мене, хоч добре знала, що я гадав о иншій; я єї на смерть ненавидїв, бо она не дала скорше спокою, доки не намовила моїх родичий і я мусїв вволити їх волю. Лиш для тих старих родичів не утїк я від вінчаня, аби пізнїйше не нарікали, що зійшли задля сорому скорше з того сьвіта.

— Лиши жінку і родичів в спокою — напоминав бояЗливий Палюцкий — не викликуй твоєю непотрібною балаканиною їх тїний з гробів, аби не появляли ся в ночи при моїй постели і аби я не потребував перед ними відповідати, що ми нарушуємо їх спокій. Умерлі належать до умерлих, живі до живих. Я тобі вже раз казав, що не маю нїчого тобі закинути, що я знаю тебе і поважаю як честного горожанина, порядного сина і доброго сусїда. Коли тебе мої слова, що я їх лиш ось так мимоходом сказав, гнївають, то чогож ти так напирав на мене? Але я після моєї найлїпшої волї і совісти мусїв остерегти тебе і єї, аби ви пізнїйше не жалували ся на мене, коли прийдете самі до мого пересьвідченя. Але тепер вже досить того — тепер до річи. Даю моїй дочцї Вендульцї тисяч золотих. Заки поведеш єї до престола, виплачу тобі гроші тут, на тім столї готівкою. Дістане також виправу, як годить ся молодій. Годиш ся на то, то дай руку і справа скінчена.

І старий Палюцкий простягнув руку Луцеви.

Вагуючись взяв єї вдовець і сказав:

— Я не питав вас о ваші відносини, менї всьо одно, чи дасте що вашій дочцї чи нї; не жадаю від вас нїчого иншого лиш дївчини. Поберемо ся вкінци по довгих муках, то не буду завидувати нї одному королеви. Справдї, милїйше як ваших тисяч золотих було би для мене, коли би ви не були висказали вашого докірливого слова. І не гадайте собі, любий стрийку, що будете мати від мене спокій; доси буду вам докучати, доки не скажете менї рішучо причини, чому моє вінчане з вашою одинокою дочкою не єсть для вас так приємне як я собі гадав і бажав.

Ті з щирим жалем висказані слова зробили на будучого тестя глубоке вражінє.

— Ну, любий хлопче — почав вимиваючо старий Палюцкий, побоюючи ся з одної сторони нового вибуху гнїву, а з другої бажаючи заспокоїти так справедливу і сердечну просьбу — чи маю тобі цілком отверто висказати мою гадку? Бою ся, що на вашім подружю не буде благословеня.

— Благословеня? Чи ви може так само гадаєте як твої родичі?

— І так і нї. Мене то не страшить, що ви свояки, коли церков на то позваляє; але бою ся дуже того, що ви — як то кажуть — маєте однаку натуру. Що наша Вендулька уба собі раз в голову, від того не відступить, аби там і цілий сьвіт валив ся. Она має у всім тверду голову не лише в любви. А ти, любий хлопче, о скілько я знаю також не ангел, коли щось собі постановиш. Отже я бою ся, що як ви колись товкнете ся своїми твердими головами, вам так перед очами заяснїє, що не будете знати, де ви і тодї буде вам зле, дуже зле. — А тепер вже знаєш всьо; витягнув з мене аж до послїдного слова і тому перестань вкінци раз мучити мене, инакше зaженеш мене ще до гробу з твоїм сватанєм. Диви як піт лле ся з мого чола. Я хочу вже раз мати спокій з вами, задля вашої любови я вже досить натерпів ся. Лишіть же мене тепер в спокою, аби за той короткий час, який менї ще лишив ся до житя, міг я приготовити ся на ту поважну хвилю, коли буду мусїв стати перед Господом і зложити рахунок. Для того кажу вам наперед: аби ви менї не приходили з нїякими жалобами, я не дам собі вашими дурними любовними істориями затрувати житя. Не зможете з собою погодити ся, то я о тім не хочу нїчого нї знати нї чути, так само як ви пускаєте на вітер мої ради. Не приходіть же менї з вашими спорами, аби я вас годив; мої двері для вас заперті. Тепер знаєте всьо.

Петра Гуску для Радимна, Кароля Якубішина для Снятина, Івана Коцая для Скалата, Івана Процика для Камінки стр., Йосифа Максимовича для Калуша, Володислава Шпилецкого для Белза, Кароля Бекера для Печеніжина, Йосифа Лятишевского для Угнова, Александра Кіля для Будзанова, Едварда Марковского для Козової, Стефана Подолюка для Яворова, Ромуальда Збєгня для Любачева, Станислава Свободу для Рави, Михайла Фіялю для Бурштина. Станислава Мицавку для Монастириск, Льва Кочиловского для Борщева, Николая Мацяка для Комарна, Фелікса Росоловского для Вишнівчика, Михайла Олексина для Підгаєць, Баруха Деґенштіка для Рави, Тита Решетиловича для Березова, Ізидора Стабрилу для Перемишлян; дальше помічників канц.: Михайла Шаффера в Станиславові для Микулинець, Дмитра Кожулькевича у Львові для Гвіздця, Валентия Смутка у Львові для Березова, Франца Волянина у Львові для Риманова, Борислава Ладзіньского в Коломиї для Городенки, Альфреда Шмулянковского у Львові для Жидачева, Йосифа Слезіньского в Сяноці для Старого-Самбора, Маврикия Малявского в Тернополи для Лопатина, Юліяна Івановича в Золочеві для Залозець, Івана Томеса в Підволочисках для Заліщик, Володимира Карабина в Камінці для Зборова, Пилипа Дзюбиньского у Львові для Куликова. Кароля Бартля у Львові для Огинії. Кароля Собольского у Львові для Бібрки, Йосифа Стельчика в Ярославі для Заліщик, Антонія Конопку в Ходорові для Підгаєць, Йосифа Мислиньского у Львові для Радимна і дієтарів судових: Марка Бехера в Стрию для Луки, Йосифа Кнапіка в Самборі для Устрік, Вячеслава Ґрабіньского у Львові для Скольного, Якова Равича в Бережанах для Заболотова, Антонія Гуменюка в Бережанах для Снятина, Романа Воляньского в Станиславові для Риманова, Станислава Пельца в Бережанах для Старої-Соли, Юліяна Кона у Львові для Устрік, Едварда Белявского в Кракові для Рогатина, і практикантів канцель.: Стефана Лотоцкого в Тернополи для Грималова, і Андрія Ґоцоца в Перемишли для Обертина.

— Важне для медиків. Після обіжника Міністерства краєвої оборони докторам всіх наук лікарских як також студентам медицини котрі зобовяжуть ся що найменше до 6-літної чинної служби в характері лікарів в ц. к. обороні краєвій, будуть запевнені із сторони міністерства оборони краєвої слідуючі полекші: А) Докторам всіх наук лікарских, котрі виповнять всякі условя приписів о іменованях і т. д. в обороні краєвій і відбудуть 3—6 місяців треваючу практику, котра докаже, що суть уздібнені на лікарів в обороні краєвій, будуть признані по перенесеню їх до чинної служби відшкодованя за студиї в сумі 6000 К. Б) Студентам медицини, належачим до оборони краєвої, будуть признані аж до покінченя наук стипендиї в висоті 1000 К. річно, платні в ратах місячних, а крім сего фонди на оплачене ригорозів і промоциї, а коли дістануть вже степень доктора всіх наук лікарских і відбудуть яко заступники асистентів лікарских 6-місячну службу пробну, докажуть свою здібність на лікарів при обороні краєвій, одержать також, по перенесеню до чинної служби квоту, яка випаде по відтягненю через заряд військовий від 6000 К. тих стипендий і такс, котрі вибрали вже через час науки.

— Огонь. Пишуть з Копичинець: Дня 26 с. м. в четвер по полудни вибух огонь в домі Марияна Поліщука. Щастє, що не було вітру, то жертвою впала лиш одна хата — необезпечена.

— Нова стация телеграфічна. Зелізничу стацию телеграфічну Боленцін отворено для загальної кореспонденциї телеграфічної з ограниченою денною службою.

— Фабрика цукру на Буковині має бути заложена фондами гр. пр. фонду релігійного. Проєкти предложено вже міністерству рільництва.

— Бібліотека Наукового Тов. Ім. Шевченка зачинена від 15 липня до 15 вересня с. р., після чого буде відчинена для публики що дня, окрім неділь і сьвят, від 4 до 6 год. по пол. Для учеників лише в понеділки та четверги.

— З Збаражчини пишуть: У нас великі шкоди в горосі, котрого тут досить много сіють. Велика тьма зеленковатої мушки, званої у нас попелицею, сіла на горосі, виці і нарід мусів викосити, бо сохне. Тепер сідає ся мушка на гречку, а навіть на овес і робить дальше велику шкоду. — В Клебанівці отворено 22 с. м. торжественним посьвященем крамницю при тамошній читальни. Почин до основаня дав тамошний дідич п. Федорович.

— З Станиславова пишуть: Минувшого понеділка пробував в Станиславові перемиский епископ Чехович і мітрат Білецкий зі Львова. Причиною їх побуту були спільні наради з епископом Шептицким. Участники нарад від'їхали ві второк, а епископ Шептицкий 27 до Wörishofen-а на курацию звідки удасть ся до заведеня дра Лямана коло Дрездна. У вересни доперва поверне епископ до Станиславова, щоби докінчити візитацию Косівского деканату.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних оповіщує: З днем 27 липня знесено пересідане подорожних і переношене пакунків при клм. 27·3 між стациями Болехів і Долина пересідаєсь і дальше тілько при км. 97·6 між Тяжевом а Станіславовом. З днем 28 липня зачнуть також курсувати поїзди ч. 1215 і 1218 між Болеховом а Калушем, з днем 29 липня привернесь рух всіх поїздів на шляху Долина-Вигода, і рух товарових поїздів на шляху Тяжів-Болехів. На шляху Станіславів-Тяжів буде рух товарових поїздів і на дальше застановлений.

Тарифа для прямого руху особового між стациями ц. к. управ. Північної зелізниці цісаря Фердинанда з одної а стацнями ц. к. австр. зелізниць державних з другої сторони, важна від 1 вересня 1897. — До повисше наведеної тарифи входить в жите додаток III. важний від 1 серпня 1900. Ціна 30 сотиків.

Дня 7 серпня правдоподібно безпосередно по приїзді потяг ч. 1718 о 1 годині 45 мінут по полудни віддасть ся стацийний будинок біля головного двірця до публичного ужитку яко новий особовий дворець. До нового тимчасового двірця буде доїзджати ся з міста по лівій стороні, а відїзджати ся по правій стороні дотеперішного старого будинку стацийного.

Телеграми.

Відень 31 липня. Цісар Франц Йосиф переслав на вість о смерти короля Гумберта сердечну кондоленцийну депешу до італіяньскої амбасади і королевої. Дальше поручив Монарх архикнязеви Фердинандови Каролеви щоби лично удав ся до італіяньскої амбасади і там зложив в Єго имени кондоленцию.

Монца 31 липня. Тіло короля зараз поблагословлено і забальсамовано. Лице покійного легко усьміхнене. Очи отверті. Пізнійше відправлено в королівскій палаті, де лежить тіло, заупокійне богослуженє.

Рим 31 липня. Після донесеня аґенциї Стефаніого, зложать нині всі італіяньскі войска присягу на вірність новому королеви.

Відень 31 липня. На похоронні торжества короля Гумберта виїде імовірно до Риму архикнязь Кароль або архикнязь Фердинанд.

Берлин 31 липня. Німецкий консулят з Тієнтсіну телеґрафує дня 28 с. м.: Секретар посольства німецкого в Пекіні доносить, що з виїмком бар. Кеттелера всі инші члени німецкого посольства живі і здорові. Доми европейских посольств сильно ушкоджені від арматних куль, але ще держать ся.

Надіслане.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посідає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тіста, ціви для ткачів, решета, роґіжки, маґільниці, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дітий і т. п. по дуже низьких цінах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

Свої послідні слова сказав старий Палюцкий з таким притиском, що всім стало ясно, що в таких річах він не розумів жарту. Коли він раз щось з глубоким пересьвідченем сказав, що однако при єго великій совістности не дуже часто єму лучало ся, тоді — як о тім кождий сусід дуже добре знав — не відступив він від того ні за що в сьвіті.

Палюцкий милив ся, коли дожидав зі сторони жениха нового вибуху гніву. Противно Луць почав тепер голосно сьміяти ся, а всі присутні завтовували єму. Ах, старому то добре удало ся!

— Як хочете, стрийку — крикнув Луць весело — то я дам вам на письмі, що до кінця вашого жатя не потребуєте знати ні вашу дочку ні мене, коли ми лиш хоч би одинокий раз о яку дрібницю посварили ся.

Ще ніколи не видалось єму щось так сьмішним, як гадка, що він міг би колись поперечитись з Вендулькою, задля котрої він так часто будив по ночах зі сну ціле село, коли з мести кидав каміне на дах єї вітця, що не позволяв дочці сходити ся з ним. Він не міг єму того простити, що він так стеріг своєї дочки. Як міг би він посварити ся з Вендулькою, що і за житя жени не сходила єму ні на хвилю з гадки, що задля него не приймила нічиєго сватаня, хоч не могла знати, що буде їй суджено зійти ся з ним ще раз.

Ну, старий Палюцкий був собі не аби який дивак і всі єго знали, але хто би то міг надіяти ся, що він і при тій нагоді буде нарікати і жалувати ся?

Сват, що також аж тріскав зі сьміху, вийшов, аби увести суджену.

Коли Вендулька побачила як жених входить до хати, сховала ся, як личить порядній добре вихованій дівчині і ждала в своїй комнаті, доки аж не прийде сват, не розповість їй що було при заручинах і не приведе єї перед судженого, аби той повторив перед нею ще раз свою просьбу.

Вендулька увійшла з шваґром до сьвітлиці. Коли Луць побачив перед собою ту, що мала стати єго судженою, побілів на лици від зворушеня.

— Вір мені Луцю, або ні — сказала суджена, подаючи єму серед плачу руку — ліпше щоби ми були ніколи не бачили ся, як в той спосіб! Може бідна тому мусіла умирати, що я все гадала о ній лиш з огірченем і завидувала їй щастя. Мені не може зійти то з гадки, що я тим причинилась може до єї нещастя, хоч отець впевняє мене, що то нерозумна гадка. Він каже, що Господь Бог робить всьо так як єму сподобає ся і не дуже зважає на бажаня людий. Від коли знаю, кому то впослідне дзвонили, не висихають мої сльози.

Луць притискав руку дівчини до грудий і старав ся єї потішити, але єму самому станули сльози в очах.

Він правда не гадав о своїй небіжці жінці, лише переходив гадкою, як давно вже тому, від коли він послідний раз стояв так з Вендулькою і жалував, що кілька найкрасших літ мусів без неї прожити з нелюбою женщиною та сумувати над своєю недолею. Хто бачив тих двоє людий, як стояли побіч себе і з сльозами в очах споглядали з любовю на себе, той мусів бути просто обурений на чудацкі бесіди старого Палюцкого. Чиж они обоє не були немов сотворені для себе? Обоє були рівного росту, стрункі і високі, мали очи як пара веселих серен, хороші чорні кучері і хороші румяні лиця. Они мусіли полюбити ся хоч би і не хотіли; то міг пізнати кождий на перший погляд. І раз мусіли побрати ся, хоч би всі злі духи змовили ся против них. Було немов виписане на їх чолах, що они належать до себе.

(Дальше буде)

За редакцию відповідає: Адам Крховецкий

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ” передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім роцї істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудкицтва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевняє їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакції цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанєм, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з преміею:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).